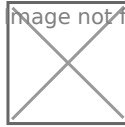

Δεν είναι ωραίο για σένα!

/ [Γνώμες](#)

image not found or type unknown

Δεν είναι ωραίο για σένα να επικοινωνείς με ανθρώπους μόνο όταν τους χρειάζεσαι. Γιατί δείχνει ότι η σχέση σου μαζί τους είναι συμφεροντολογική. Κι αυτό πρέπει να σε προβληματίσει...

- *Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους*

Όχι για το τι θα πει ο άλλος για σένα, αλλά γιατί ο συμφεροντολόγος είναι στο βάθος εγωκεντρικός, και ο εγωκεντρικός μένει μόνος, χωρίς πληρότητα, χωρίς κοινωνία, και άρα είναι πεθαμένος και ας δείχνει ζωντανός.

Δεν είναι ωραίο για σένα να μην έχεις και τις ώρες της μοναξιάς σου, όπου θα μελετήσεις, θα προσευχηθείς, θα δεις το μέσα σου κόσμο που πνίγεται σε συνεχή εξωστρέφεια και επιφανειακή κοινωνικότητα. Γιατί οι ώρες αυτές σε ανασυγκροτούν και σε οδηγούν στην πνευματική ωριμότητα, γι' αυτό και είναι επώδυνες.

Δεν είναι ωραίο για σένα να βλέπεις συνεχώς πίσω σου, αναπολώντας το ωραίο χθες ή βασανιζόμενος για τις αστοχίες και τα λάθη σου. Γιατί ούτε τα ωραία υπάρχουν πια, ούτε τα άσχημα. Και τα δύο, όμως, όσο και να μην το καταλαβαίνεις, ετοίμασαν το τώρα. Άλλωστε, το τώρα έχει τη σοφία που προήλθε από αυτά, ευρισκόμενος σε άλλη ηλικία και άλλη εποχή. Δεν μπορεί να κριθεί το πριν με σημερινά κριτήρια.

Δεν είναι ωραίο για σένα να προσεύχεσαι μόνο όταν βρίσκεσαι σε δύσκολη θέση, λες και ο Θεός είναι «μια ανωτέρα δύναμη» που Τον χρησιμοποιείς χωρίς να σχετίζεσαι μαζί Του. Έτσι είναι, βέβαια, ο Θεός των θρησκειών, όχι, όμως, ο Θεός της Ορθοδοξίας, ο δικός σου Θεός ως ορθόδοξος που είσαι. Γιατί οι Πατέρες και οι Μητέρες μας, μας δίδαξαν πως «ο Θεός των πατέρων ημών» είναι Θεός προσωπικός, γι' αυτό και αγαπά και αγαπιέται.

Δεν είναι ωραίο για σένα να έχεις τυπική σχέση με τον πνευματικό σου ή να

βαδίζεις χωρίς πνευματικό οδηγό. Όχι με την έννοια ότι θα κατευθύνει τη ζωή σου – που είναι μοναδική, όπως μοναδικό είναι και το πρόσωπό σου -, αλλά να συμπορεύεται μαζί σου, όσο θέλεις και όσο αντέχεις. Χρειάζεται, βέβαια, η εμπιστοσύνη που δεν επιβάλλεται και η υπακοή που δεν απαιτείται. Μέσα από την αμοιβαία αγαπητική σχέση, που πηγάζει από την επιθυμία της εν Χριστώ κοινωνίας και ζωής, βιώνεις την ομορφιά να έχεις «πνευματικό πατέρα και δάσκαλο» που σου δείχνει – με τη ζωή του πιο πολύ, αλλά και με το λόγο του – τι σημαίνει να βαδίζεις από το νυν στο αεί.

Δεν είναι ωραίο, τέλος, για σένα να ζεις τα χρόνια που σου έδωσε ως δώρο ο Θεός με επιπολαιότητα, νομίζοντας ότι δεν έχουν τέλος. Γιατί, έτσι στερείσαι τη χαρά της απόλαυσης της κάθε μέρας, της ευχαριστίας σε Αυτόν που σου την χάρισε και τη βεβαιότητα – στηριζόμενος στο Πρόσωπο και στο λόγο Του – ότι η καθημερινότητα οδηγεί στην αιωνιότητα.

Πηγή: pemptousia.gr